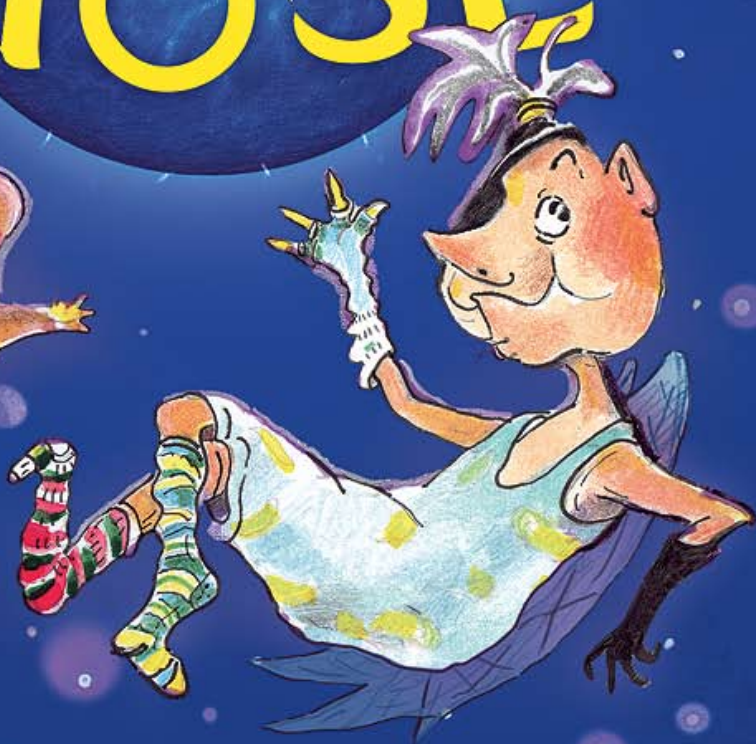

Renata Šerelytė

KRAKATUKAI

KOS-
MOŠĖ

Alma littera

O K A S G I B U V O A N K S Č I A U ?

„Krakatukai kosmose“ – tai ketvirtoji Krakatukų ciklo dalis, kurioje skaitytojams iš ankstesniųjų knygų pažįstami veikėjai – Birbindonas, Buntė, tešlius ir maumas išsiruošia į netikėtą kelionę po kosmosą.

O ar prisimenate, kas gi jiems yra nutikę anksčiau?

Pirmojoje knygoje „Krakatukų pievelė“ į herojų apgyventą mažytį rojus kampilį užklysta nerami nuotykių ieškotoja – didžiausė senė. Jos vaizduotė tokia galinga, o būdas – toks nesutramdomas, kad nori nenori prasideda įvairiausi nuotyčiai, kuriuos pievelės gyventojai didvyriškai ištveria. Lieka gyvi ir sveiki po skridimo ant milžiniško vabzdžio nugaros, po susirėmimo su pikta Sapno būtybe ir netgi po veršio Oskaro dainų vakaro... Ir nors šioje knygoje pasirodo mėlynomis kibirkštimis spjaudantis slibinas, viskas baigiasi gerai, nes, pasak Birbindono, kitaip ir negali būti.

Antrojoje knygoje „Krakatukų brūzgėlynai“ po keisto lietaus pievelė pavirsta neįžengiamais brūzgynais. O brūzgynai, kaip žinote, šiurpi vieta, ypač mažiems padarėliams, tokiems kaip tešlius ir jo giminaičiai Anyžius ir Pipiriukė. Brūzgynuose gali-

ma aptikti milžiniškų varlių, apleistų miestų ir juose gyvenančių kraugerių poetų bei faraonų palikuonių. Pačioje brūzgynų širdyje slypi mįslingas miestas Kirmėliapolis, kurį valdo garbės ir šlovės ištroškusi Kirmėlė. Tiesą pasakius, didis jos troškimas išsipildo – Kirmėlė pavirsta drugeliu. Ir visi lieka patenkinti, išskyrus miesto kareivius, kurie trokšta tik žygiuoti ir kariauti.

Trečiojoje knygoje „Kratukų jūra“ pievelė pavirsta tyvuliuojančiais vandenimis. Dėl to kalta didžiausė senė – tik šįkart ne jos vaizduotė, o pažangos troškimas. Na, o ten, kur jūra, galite laukti netikėčiausių jūrinių nuotykių. Laivo vaiduoklio ir piratų antpuolio čia niekaip neišvengsi. O kur dar „zuikis“ triume ir rūstus, vėjų nugairintas kapitonas, ir naujų krantų atradimas! Ir netgi už širdies griebiantis siužeto vingis – Buntė Esmeralda suranda tikrą savo seserį!.. O kapitonas pasirodo besąs visai ne jūrų vilkas, o tik žmonos užguitas buhalteris! Tiesa, jis labai mėgo skaityti Homero „Odisėją“...

Mielas skaitytojai! Linkiu Tau smagių kelionių su krakatukais. Atmink, kad vienas iš pačių svarbiausių veikėjų šiose kelionėse esi Tu.

Tad būk narsios širdies, lakios vaizduotės. Ir nepamiršk, kad juokas – svarbus ginklas kovoti su blogybėmis.

Autorė

| SKYRIUS

Į trobelę įgriūva šalčmirys

Vieną tvankią vasaros naktį, tamsiuose krūmuose plyšaujant cikadoms, tešlius atsibudo nuo šalto gūσιο.

Jis sunerimęs atsisėdo dėžutėje.

„Turbūt ateina audra“, – pamanė.

Pažvelgė į mėnulį.

Šis spindėjo lyg niekur nieko, patenkin-tas kaip blynas, o danguje nebuvo matyti nė menkausio debesėlio.

Tešlius susimąstė.

Bet mieguistam mąstyti buvo sunku, ir jis vėl atsigulė. Nespėjo užsikloti languota Birbindono nosine, kai oro gūsis vėl atvilnijo.

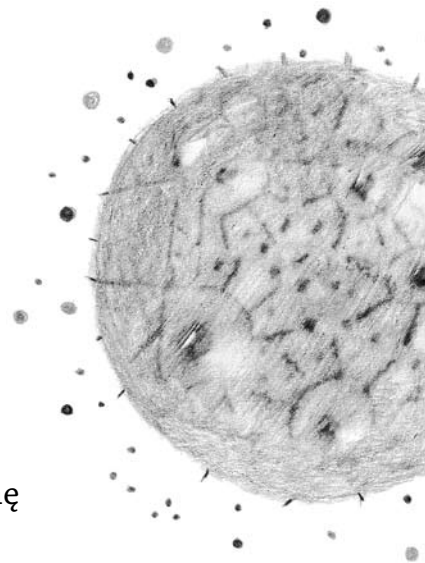
Toks šaltas, kad tešliui net pėdas sutraukė.

Tešliui išlakstė miegai. Jis nuspyrė nosinę suledėjusia koja ir įtariai pažvelgė į krūmus.

Jie atrodė tylūs ir paslaptingi.

Tešliui pasirodė, kad šaltis eina iš ten.

Jis skubėdamas įsitvėrė virvelės ir ėmė leistis nuo palangės. Kojos buvo sušalusios, o pirštai drebėjo iš baimės, todėl nusi-leisti ne itin pavyko. Tešlius šleptelėjo ant sėdynės, likus geram sieksniui iki grindų.

Truputį pasėdėjo, mąstydamas, kas gi ten galėtų būti, tuose krūmuose.

Tačiau lauke buvo tylu, ir apsiraminęs tešlius grindimis besidriekiančiu mėnesienos takeliu nutipeno komodos link. Ten stovėjo pintinė su švariais skalbiniais, ir tešlius įsirepečkojo į ją. Apsiklojo kažkoku iškrakmolytu skvernu ir užmigo.

Dar spėjo išgirsti, kaip sunkus daiktas dunkstelėjo ant grindų, o paskui, tyliai girgždėdamas, užsivėrė langas.

„Aha, čia turbūt Birbindonas, – pamanė tešlius pro miegus. – Matyt, ir jam nepatiko šalčiu dvelkiantys krūmai. Labai jau neįprasta vidurvasarį.“

Kažkas nušlepsėjo grindimis, murmeldamas po nosimi, ir užsidarė virtuvėje. Kas daugiau, jei ne Birbindonas, jis gi ten ant kanapos miega.

Tešlius atsiduso, pasimuistė, kad šaltis iš pėdų pereitų į skalbinius, ir užsnūdo.

Atsibudo, jausdamasis beveik išsimiegojęs, ir labai nustebė, kad dar tamsu.

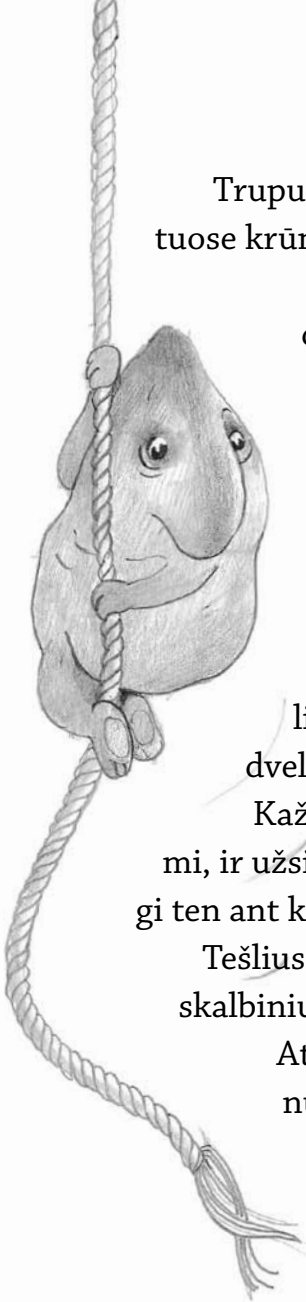
Tiesa, pro langą sruvo mėnesiena, bet ji atrodė kažkokia keista. Žalia kaip sugedęs sūris.

Tešliui širdį sugniaužė negera nuojauta.

O čia kažkas kad ims duotis į duris iš lauko!..

Tešlius išsigando.

– Birbindonai! – suriko jis. – Gelbėk!..

Virtuvės durys prasivėrė.

Birbindonas irgi ką tik buvo pakirdęs – rankose laikė dubenį su blynų tešla.

– Mus puola! – sukliko drebėdamas tešlius.

Birbindonas pažvelgė į duris.

– Kas?

– Nežinau!.. Turbūt... turbūt koks baisus šalčmirys!.. – suri-ko tešlius.

Birbindonas padėjo dubenį ant grindų ir, aišku, duris atidarė.

Iš lauko plūstelėjo geliantis šaltis, o kažkokia būtybė, visa apšerkšnijusi, įlėkė kaip akmuo ir įkrito į dubenį su tešla.

Birbindonas su tešliumi nustėro, o durys, jų siaubui, ėmė ir pačios užsitrenkė.

Tešlius taip išsigando, kad, kabarodamasis iš pintinės, apvertė ją ir įkliuvo skalbiniuose.

Birbindonas išpainiojo jį iš prijuostės raukčių ir pasodino ant stalo.

Paskui pažvelgė į tešloje sėdinčią būtybę. Nuo sparnų jai karojo varvekliai, o juodas raištis ant akies buvo storai apšarmojęs.

Birbindonas palingavo galvą, pakėlė dubenį su būtybe ir pasuko į virtuvę.

– Ką su tuo šalčmiriu darysi? – paklausė tešlius. – Būtų gerai, kad išmestum. Jis man nepatinka.

Birbindonas atsiduso.

Nieko nesakydamas, užsidarė virtuvėje.

„Aišku, blynų pusryčiams šiandien nebus, – pamanė tešlius. – Visa tešla sušalo.“

Jis surūgęs pažvelgė į virtuvės duris.

Birbindonas brazdino rykais ir kažką murmėjo.

„Negi jis šnekasi su šalčmiriu? – tarė sau tešlius. – Juk tasai veikiausiai nemoka kalbėti!..“

Bet tešlius klydo.

Šalčmirys ne tik kalbėti mokėjo – jis taip niršiai suriko, kad tešlius krūptelėjo.

Apsidairė, bet stalas buvo plynas, gulėjo tik nerta servetėlė.

Virtuvės durys pokštelėjo, ir į vidų įlėkė atitirpęs šalčmirys.

Atrodė toks piktas, kad tešlius, nebežinodamas, ko griebtis, apsigaubė servetėle.

– Išmešti!.. – suriko šalčmirys. – Tik pamanyk!.. Jiš šiulė mane išmešti!..

Birbindonas padavė šalčmiriui rankšluostį.

– Ant sėdynės dar liko blynų tešlos, – tarė rūpestingai.

Buntė – o tai, žinoma, buvo ji – įsiutusi šveitė rankšluostį šalin.

– Ir tegu lieka!.. – suriko.

– Sukietės, nebenusivalysi, – pridūrė Birbindonas.

– Ir tegu!.. – nertėjo Buntė. – Labai čia kam rūpi mano šėdynė! Šukietėjuši ar ne!..

Tešlius gailiai suinkštė.

– Aš... aš... tavęs nepažinau!..

Buntė pasipūtė.

Šnairom dėbtelėjo į tešlių, paėmė nusviestą rankšluostį ir ėmė trinti sėdynę bambėdama:

– Nepažinau!.. Kvailaš tešloš gabalaš. Amžinai jiš nieko neatpažįšta! Fui, dar likš kokš tešloš krišlaš ant sėdynės, tapšiu panaši į jį, neduok Dieve!

Tešlius jau buvo netoli ašarų.

Padėtį, kaip visada, išgelbėjo Birbindonas.

– Siūlyčiau, – tarė jis, – eiti pusryčių. Kakava jau išvirė, dar patieksiu karštų skrebučių su uogiene ir sviestu.

Buntė nutilo.

– Karšta kakava, – tarė. – Škamba gerai.

Ir ji nuklibinkščiavo į virtuvę, vilkdama šlapius sparnus.

Birbindonas pasodino ją ant šilto laito, įdavė didelį puodelį kakavos ir gražiai apskrudintą skrebutį.

Buntė, garuodama lyg sriubos puodas, ėmė garsiai šliurpti kakavą.

Tešlius atrodė prislėgtas.

Jį nutvilkė netikėta mintis.

– Kodėl, – gailiai tarė jis, – vis dar tamsu? Ir kodėl Buntė sušalo? A?..

– Aha, – tarė Buntė nustebusi. – Kodėl aš šušalau?..

Ji susiraukė, stengdamasi prisiminti.

– Parlėčiau iš Niūringo, bet viši langai buvo uždaryti.

Ji smerkiamai pažvelgė į Birbindoną.

Birbindonas skėstelėjo rankomis.

– Neprisimenu, kad būčiau uždaręs, – tarė.

Tešlius norėjo sakyti, kad per miegus jis girdėjęs Birbindono žingsnius, bet kita mintis vėl jį nutvilkė.

O jei tai buvo ne Birbindonas?..

Tešlius atsikando skrebučio, kad nebūtų taip baisu.

– Tada aš, – tarė Buntė sielvartingai, – vargšė nelaukiama būtybė, kuriai viši langai užtrenkti...

Birbindonas iš gėdos paraudo.

– ... įlipau į pakabinamą krepšį virš durų ir užšnūdau, – pasakojo Buntė, – o paškui...

Ji sukaleno dantimis.

– O paskui? – sucipo tešlius.

Buntė niūriai dėbtelėjo į jį.

– O ką aš žinau, ką buvo paškui!.. Juk aš miegojau!..

Birbindonas tyliai pridūrė:

– Matyt, paskui pasidarė taip šalta, kad Buntė ėmė belstis į duris...

– Taigi, – burbtelėjo Buntė, pasičiuopo rankšluostį ir juo apsi-siautė. – Beldžiauši, kol šušalau į ragą. Ir niekaš manėš neįleido. Niekaš!..

Birbindonas, nuleidęs galvą, įpylė Buntei dar kakavos.

Buntė sunkiai atsiduso.

– Kakava, – tarė. – Kai tik imu škuštiš, man atkiša kakavoš.

Tešliui nuo Buntės pasakojimo pasidarė dar neramiau. Net skrebutis negelbėjo – kimšdamas vos nepaspringo.

Jis baisiausiai užsikosėjo.

Laimė, Birbindonas stuktelėjo jam per nugarą, ir skrebučio kąsnis išlėkė tešliui iš gerklės.

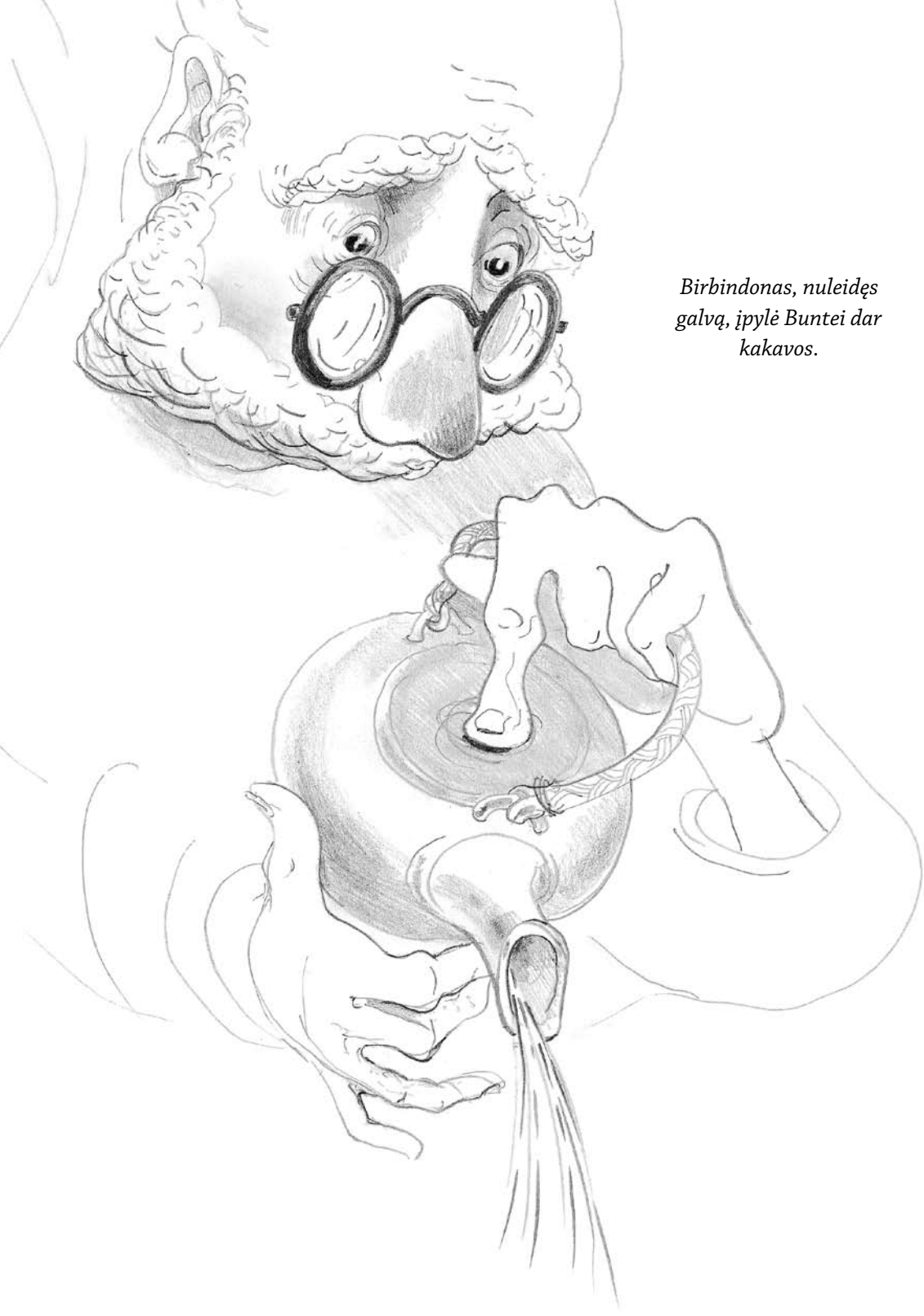
Buntė pažvelgė į tešlių patenkinta.

– Aha, ir tu būši šušalėš, taip tau ir reikia!..

Ji sukryžiavo kojas ir, nematydama arčiau nė vieno rankšluosčio, užsimetė ant pečių Birbindono prijuostę, kabojusią ant kėdės atlošo.

*Birbindonas, nuleidęs
galvą, įpylė Buntei dar
kakavos.*

– Man atrodo, – tarė ji, – kad iš kažkur eina šaltiš. Gūšiaiš!..
Tešlius šniurkštelėjo.

– Man irgi taip atrodo, – tarė jis. – Ir jau seniai. Nuo vakar vakaro.

Birbindonas susimąstęs tarė:

– Čia, matyt, kažkokia paslaptis! Neįkandama mūsų protui.
Buntė suprunkštė ir apsitaškė kakava.

– Mūšų! – suriko. – Matyt, turi omeny šave ir tešlių.

Ji nusimetė apdangalus ir išdidžiai nusičiaudėjo.

– Aš, – pareiškė, – galiu įkąšti višką!

Pristriuoksėjo prie lango ir prispaudė nosį prie stiklo, norėdama geriau įžiūrėti.

Kai atsisuko, nosies galiukas buvo baltas. Išbalusi buvo ir pati Buntė.

Ji atsisėdo ant grindų, visiškai sugniuždyta.

Birbindonas sunerimo.

– Ar kas nors atsitiko mano pastarnokams? – paklausė.

Buntė linktelėjo.

– Ak tu Dieve! – tarė Birbindonas. – Turbūt barsukas bus įlindęs.

Buntė papurtė galvą.

– Hm, – tarė Birbindonas apsiraminęs. – Tai kas gi?

Buntė apdėjusi spoksojo priešais save, ir tešliui pasidarė kraupu. Jis pasislėpė už puodelio – nenorėjo žinoti, kas ištiko pastarnokus.

– Jie, – tarė Buntė lėtai, ir tešlius užsimerkė taip smarkiai, kad net akis suskaudo, – jie tapo nepašiekiami.

– Ką? – sutriko Birbindonas.

O tešliui nuo mįslingų Buntės žodžių pasidarė dar baisiau.

– Reiktų pasižiūrėti, – tarė Birbindonas. – Tešliau, šok man ant delno, prinešiu tave prie lango.

Tešlius norėjo surikti – ne, nenoriu! – bet iš burnos teištrūko cyptelėjimas.

Birbindonas palaikė tai sutikimo ženklu.

Patupdė užsimerkusį tešlių ant delno ir nunešė prie lango.

– Po šimts paralių, – tarė Birbindonas, ir jo delnas suvirpėjo.

Tešlių persmelkė tokia baimė, kad jis ėmė ir atsimerkė.

Pro langą, didelės ir ryškios, švytėjo žvaigždės – tokių neįprastų žvaigždžių tešlius dar nebuvo matęs ir net išsižiojo iš susijaudinimo.

Ir jo burna suakmenėjo kaip šalčmirio, kai suprato, kur atsidūrė Raudono Molio trobelė.

Ji skriejo tarp žvaigždžių, giliame ir juodame pasaulyje, kurio tešlius visiškai nepažinojo!..

|| SKYRIUS

Pasirodo pilkas žmogelis ir nustato kursą

Kurį laiką visi tylėjo.

Birbindonas žiūrėjo į tešlių, tešlius – į Birbindoną, o Buntė sėdėjo ant grindų ir spoksojo į savo kojų nykščius.

Paskui atsistojo ir nulapatavo durų link.

– Išeinu, – pareiškė, siekdama rankenos.

Birbindonas krūptelėjo.

– Kurgi tu, Bunte Esmeralda! – sušuko jis. – Tuoju pat sustok!

Buntė rūsčiai sužiuro į Birbindoną.

– Aš – laišva būtybė, – tarė. – Kodėl negaliu išeiti, jei noriu?

Birbindonas žiojosi atsakyti, bet jį aplenkė tešlius.

– Geriau jau nenorėk, – sucipo, vėl pasodintas ant servetėlės. – Nes vis tiek negalėsi.

Buntė piktai prunkštelėjo.

– Ar jau aiškiau pašakyti nešugebi, a? Kodėl nebegalėšiu norėti ir nebenorėšiu galėti?

Šį kartą tešlių aplenkė Birbindonas.

– Nagi sušalsi, jei išeisi, – paaiškino.

Buntei atvipo žiauna.

– Mes – kažkur aukštai, kur labai šalta, – tarė Birbindonas.

– Aha, – pridūrė tešlius, ir jo balsas sudrebėjo. – Mes negalime išeiti. Mes – žvaigždžių belaisviai!..

Buntė numojo ranka.

– Žvaigždžių belaisviai, – tarė surūgusi. – Pamanyk, kaip poetiška!

Ji grįžo atgal ir plestelėjo už stalo. Bet nenurimo – buvo matyti, kad visa virte verda iš piktumo.

Neištvėrusi pašoko ir, sutrepsėjusi kojomis, sušuko:

– Ir ką šugalvojo tokią nešąmonę – škraidyti šu troba po žvaigždeš? A?.. Ką tai padarė?!

Šiurpus šalčio gūsis pertraukė Buntėi per pakinklius, net kojų nagai apšarmojo.

Buntė nespėjo tuo pasipiktinti, kai su antru gūsiu pasigirdo slopus balsas:

– Ašššš!..

Tešlius sucipo iš baimės, o Birbindonas nustebeš pažvelgė į skrynią kambario kampe.

Regis, balsas sklido nuo jos.

– Ką taš aš! – suriko Buntė trepsėdama. – Ar vardo neturi! Pašakyk kuo greičiau, kad galėčiau tave iškoneveikti, nenaudėli tu!

– Ššš, – atsakė kažkas, ir iš skrynios išlindo keistas žmogelis.

Tešlius išvertė akis, o Buntė dėl viso pikto užskrido ant lentynos ir parietė kojas po padurkais.

– Ššš, – atsakė kažkas, ir iš skrynios išlindo keistas žmogelis.

Žmogelis vilkėjo pilku surdutu ir pats atrodė pilkas, kaip iš pelenų. Šiek tiek panašus į triušį – virš plikės styrojo dvi ilgos ausys, apsitraukusios pilkais pūkeliais. Ant nosies tupėjo akiniai.

Birbindonas atsiduso.

Stebėtis jis jau senokai liovėsi, bet takto neprarado.

– Sveikinu tamstą atvykus, – tarė, linkteldamas žmogeliui. – Ko pageidautumėt prie kakavos? Skrebučio? Sausainio?

Ant lentynos nusičiaudėjo Buntė.

– Šaušainių meš neturim! – tarė griežtai. – Morkų – irgi.

Žmogelis nieko neatsakė, tik bespalvėmis akimis pasižiūrėjo į Birbindoną.

Nieko nesakė ir tada, kai Birbindonas atnešė puodelį kakavos. Tik įkišo pirštą į jį, ir kakava užšalo.

Tešlius priblokštas aiktelėjo.

Birbindonas atsiduso ir padėjo prieš žmogelį lėkštę su skrebučiais.

– Neduok jam nieko! – suriko Buntė. – Višą maištą šušaldyš!..

Žmogelis netarė nė žodžio, tik paėmė skrebutį, ir tas kaipmat apšarmojo.

– Na, ką aš šakiau, – tarė apstulbusi Buntė, žiūrėdama, kaip apledijęs skrebutis grikši žmogeliui tarp dantų.

O išvydusi, kad jis taip pat abejingai sugrauzė sušalusią kavą, nebeištvėrė.

Pašoko ir taip treptelėjo į lentyną, kad ta net sudundėjo, o Buntė stačia galva nusivertė žemyn.

Laimė, Birbindonas spėjo ją pagauti.

Bet iš to nebuvo nieko gero – jis paėmė ir pasodino ją už stalo, tiesiai prieš pilkąjį žmogelį.

Buntė čiupo lėkštelę ir užsidengė akį, kad nereikėtų į ją žiūrėti.

Taip ji pasijuto drąsiau.

– Kaš tu tokš, ilgaaušis? – riktelėjo.

Birbindonas nepatenkintas krenkštelėjo.

– Taip nemandagu, Bunte, – tarė jis.

– Cha!.. – Buntė pakreipė lėkštelę, dėb-
telėjo į žmogelį ir vėl skubiai užsidengė. –
O pušryčius paversti ledu – mandagu?.. Ir
dar savo vardo nešako.

– Gal jis nebylys, – įkišo trigrašį tešlius.

– Nešištebėčiau, – suburbėjo Buntė. –

O ką jiš gali pašakyti! Tik šaltį pučia, nenau-
dėliš. Man višoš kojoš nušalo.

Ji pakreipė lėkštelę, pasižiūrėjo į savo ko-
jas ir palingavo galvą.

– Ai ai, – tarė susisielojusi. – Ko gero, man
tekš netgi kojineš iš komodoš pašiimti. Šiau-
baš, iki ko prišigyvenau!

Blinktelėjo lėkštelę ant stalo, piktai nu-
žvelgė žmogelį ir nuklibinkščiavo prie komo-
dos. Atidarė stalčių ir, išsitraukusi kojines,
vieną – raudoną, kitą – baltai ir juodai dry-
žuotą, ėmė mautis.

– Kažkaip nejauku, – pasiskundė, krutindama nykščius.

Dar pasirausė stalčiuje ir šūktelėjo, radusi žirkles.

Prakirpo kojinių galą ir nušvito, kai išlindo nuogi nykščiai.

– Dabar kur kaž geriau, – tarė patenkinta. – Tik kažkaž kulną špaudžia, ar nebuš maumaš įkritėš.

Nusimovė kojinę ir iškratė, bet ten viso labo tebuvo siūlų ritė.

Ji pasišokinėdama nusirito grindimis link stalo. Žmogelis krūptelėjo – matyt, išsigando.

– Kas... čia? – paklausė.

– Šiūlai, kaž gi daugiau, – atšovė Buntė. – Negi niekada neši jų matėš?

– Šiūlai, – pakartojo žmogelis. – Kaž gi daugiau. Nešu jų matėš.

Buntė netikėdama pakraipė galvą. Atšiauriai nužvelgė žmogelį ir tarė Birbindonui:

– Kodėl jiš kartoja kiekvieną mano žodį, ir dar netaišyklin-gai? Gal jiš – Mičiauš giminaitiš?..

Tešliui suvirpo širdis.

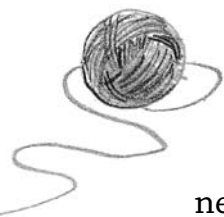
Jis pamanė: o ką, jeigu žmogelis iš tiesų pasirodys besąs Mičiaus giminaitis! Ir keistas jo elgesys taptų aiškus. Iš vienvėdės, iš baimės visa tai!..

Bet, pažvelgęs į pilką žmogelio veidą, suabejojo.

Vargu ar jis galėtų ko bijoti. Atrodo toks atšiaurus kaip grybas gūdžią naktį.

Gal jis ir išdygo iš Niūringo gelmių kur nors toli, tamsiam eglyne?..

Nustebindamas pats save, tešlius gailiai paklausė:

– Tai iš kurgi tu, o nepažįstamasai?.. Iš kokių gelmių?..

Buntė sukikeno iš tokio įmantraus tešliaus kalbėjimo, bet žmogelis priėmė klausimą visiškai rimtai.

Jis pažvelgė į tešlių apskritomis pelėdos akimis.

– Iš faktais pagrįstos realybės, – pasakė.

Tešlius tik sulapnojo blakstienomis.

Ak tu Dieve!.. O jis manė, kad iš samanų ir iš lapų.

Ir jis baisiausiai susigraužė.

Birbindonas, nusprendęs, kad žmogelį ir toliau reikia klausinėti iškilmingu tonu, tarė:

– Ar toji puiki karalystė itin toli išsidriekusi?..

Žmogelis akimirką pagalvojo.

– Reikia pereiti devynias sferas, pasukti taku tarp Jaučio ir Skorpiono, aplenkti Gyvatnešį ir palaukti, kol pro tamstas zigzagais praskries Juodasis Mėnulis.

Šįkart ne tik Birbindonas neteko žado, bet ir Buntė. Sukrėsta ji įsistebeilijo į žmogelį.

Tešlius vos nepravirko.

Jaučiai, skorpionai!.. Kažkoks bausis gyvatnešys!.. Visiškai suprantama, kad jį reikia aplenkti – veikiausiai pavojingas. Ar tik čia vėl nekvepia siaubingu nuotykiu, kuriam tešlius nepasirengęs?

– Kodėl? – apyverksnis sucipo jis. – Kodėl aš turiu...

Žmogelis šaltai į jį pasižiūrėjo.

– Nekonkretus klausimas, – tarstelėjo.
– Kurmes skriejame, vieniši tarp žvaigždžių, tokie mažičiai?.. –
pravirko tešlius, sugraudintas savo žodžių.

Net Buntė šnirpstelėjo.

Tik žmogelis nė nemanė verkti.

– Į faktais pagrįstą realybę, kurgi daugiau, – paaiškino. –
Šiaip ne taip nustačiau teisingą kursą. Buvo sunku, kažkokie
krūmai trukdė.

– Ką! – suriko Buntė, atgavusi
amą. – O ką tau leido nuštatyti
kažkokį kvailą kursą! Čia mūsų tro-
belė, o ne kokš piratų laivaš!..

– Laivas, – griežtai tarė žmoge-
lis. – Tik ne piratų, o kosmoso.

Buntė nutilo.

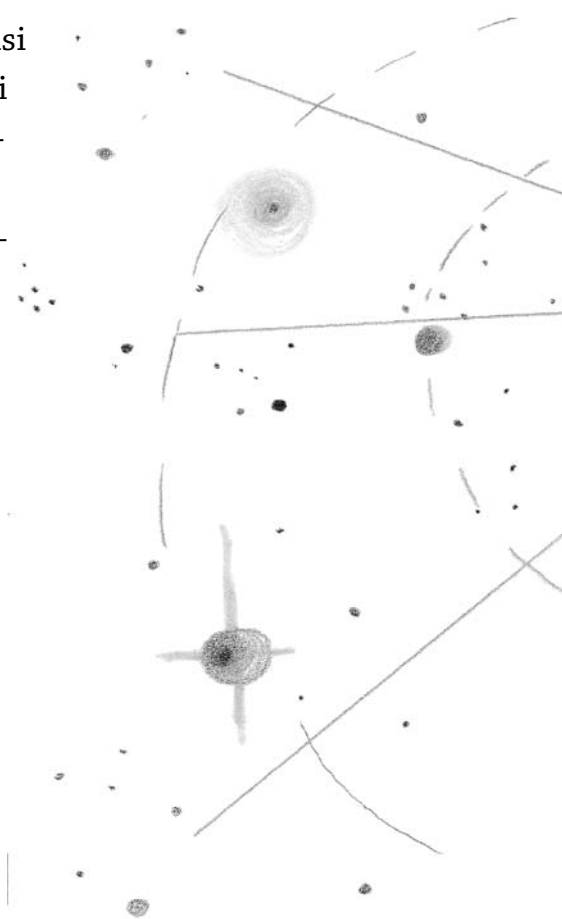
Suraukė kaktą, bet
neprisiminė jokie padaro tokiu
vardu.

– Ką taš košmošaš? –
paklausė atžariai. – Baršukaš?

Žmogelis kurį laiką žiūrėjo
į Buntę.

Regis, jis sutriko.

– Tu nežinai, kas yra
kosmosas?

Buntė pasipūtė.

– Taigi tu nešakai, tai kaip

aš žinošiu?.. Jei ne baršukaš, tai gal kokš triušis?

– Brrr, – tarė žmogelis ir nusipurte.

– Žiūrėk tu man, – tarė patenkinta Buntė. – Ir šalčmiryš šušalo.

Žmogelis niūriai į ją pašnairavo.

– Aš drebu ne nuo šalčio, – tarė, – o nuo nežinojimo.

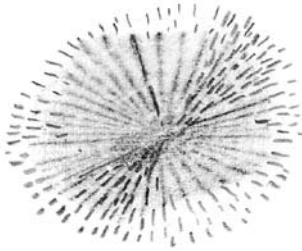
– Tai išgerk dar kakavoš, – Buntė pastūmė jam puodelį.

Žmogelis daugiau nebenorėjo kakavos. Jis dėbtelejo į Buntę ir net sugriežė dantimis.

– Kosmosas – barsukas, – sumurmėjo sau. – Stačiai klaiku.

Buntė įsižeidė.

– Na na! – suriko. – Atiduodi mūsų trobelę kažkokiam košmošui, šušaldai kakavą, nuštatai kvailą kuršą!.. Ir dar nori, kad to nežinotumėm!

Žmogelis piktai sušnarpštė.

– Kosmosas, – tarė jis, grieždamas dantimis, – tai begalybė.

Baisi ir neaprėpiama!..

Buntė pripuolė prie lango.

– Ten tik žvaigždėš mirga marga, – tarė nusivylusi.

– Tai ir yra kosmosas, – iškilmingai paaikšino žmogelis.

– Et, – tarė Buntė. – Galima ir papraščiau tai vadinti. Niekaš nuo to nepašikeiš.

Iš virtuvės atėjo Birbindonas, nešdamas užvirusį arbatinį.

– Laikas kavos su sviestinėmis bandelėmis, – pakvietė jis.

Žmogelis neramiai dėbtelejo į arbatinį.

– Ką! – pasakė. – Betgi mes ką tik valgėme. Kam dar reikia? Buntė priešišškai jį nužvelgė.

– Gal toj šavo karalyštėj tu ir gyvaš apledijušiaiš škrebučiaiš, – atkirto, – bet meš tai neširuošiamo mirti badu.

– Cha, – tarė žmogelis. – Aš gyvas faktų kalba, o ne skrebučiais.

Birbindonas, pildamas į puodelius kavą, palingavo galvą ir pasakė:

– Man tamstos nuoširdžiai gaila.

– O man – ne, – atšovė Buntė ir suleido dantis į bandelę.

– Et, – dabar tarė žmogelis.

Ir ištiesė ranką į tešlių, kuris be ūpo sėdėjo ant servetėlės.

Buntė nustebo.

– Kam tu tą tešlių imi? – paklausė. – Negi valgyši?

Tešlius taip išsigando, kad vos nenuvirto aukštiekninkas.

– O ką, argi jis – ne bandelė? – tarė žmogelis. – Ta pati konsistencija. Tik be terminio apdoravimo.

– Pone! – griežtai tarė Birbindonas, paimdamas apstulbusį tešlių ir įsidėdamas į kišenę. – Tešlius nevalgomas! Kaip jums ir į galvą galėjo tai ateiti?..

Tešlius, pasijutęs saugus, ėmė žliumbti.

Žmogelis tik rankas pakratė.

– Ne, ne, – tarė. – Nė už ką jo nevalgysiu. Verkianti bandelė!..
Siaubas. Dar susirgsiu skrandžio uždegimu.

– Tamšta mąštai višai kaip baršukaš, – piktai tarė Buntė. –
O dar šakai, kad jo nepažįsti. Et!..

Žmogelis nutilo.

Pažvairavęs į Birbindoną, paėmė bandelę ir atsikando.

Matyt, šiluma jau buvo gerokai jį paveikusi, nes bandelė tik
vos vos pabalo nuo šerkšno.

Taip jiems begeriant kavą, Raudono Molio trobelė skriejo
keistu, tik pilkajam žmogui težinomam kursu.

